

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **C. F.** i **T. B.**, oskarżonych o przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 sierpnia 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w C.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**sprawę oskarżonych C. F. i T. B. przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w R..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 maja 2019 r. Sąd Rejonowy w C. , w sprawie sygn. akt IV K (...), wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie, w trybie art. 37 k.p.k., innemu sądowi równorzędnemu, sprawy C. F. i T. B., oskarżonych o przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 12 k.k. oraz z art. 230 § 1 k.k.

W uzasadnieniu postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. wskazano, że jeden z oskarżonych jest prokuratorem Prokuratury Okręgowej w C., a uprzednio prokuratorem jednostki niższego szczebla w C., od lat występował jako oskarżyciel publiczny w wydziałach karnych sądów okręgu częstochowskiego, a jeden z zarzutów aktu oskarżenia dotyczy podjęcia się pośrednictwa w załatwianiu spraw dotyczących postępowań karnych prowadzonych w Sądzie Rejonowym w C. , poprzez wywołanie przekonania u określonych osób o istnieniu wpływów w instytucjach państwowych. Świadcami, o których

przesłuchanie na rozprawie wnosi w akcie oskarżenia oskarżyciel publiczny są z kolei sędziowie Sądu Rejonowego w C. i Sądu Okręgowego w C., a także prokuratorzy wykonujący obowiązku służbowe w jednostkach prokuratury na terenie C..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skorzystanie przez Sąd Najwyższy z uprawnienia określonego we wskazanym wyżej unormowaniu (art. 37 k.p.k.), jako wyjątek od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji), może nastąpić tylko wyjątkowo – gdy występują takie okoliczności, które mogą negatywnie wpływać, w wypadku rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, na ocenę sposobu funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, bez względu na rodzaj i treść ostatecznie wydanego orzeczenia. Dobro wymiaru sprawiedliwości może być podstawą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu między innymi w takich sytuacjach, w których postronny, obiektywnie oceniający okoliczności procesowe sprawy, obserwator postępowania, świadomy jednak podstawowych reguł rządzących procesem karnym, oraz roli i umiejscowienia organów postępowania, miałby uzasadnione wątpliwości co do tego, czy właściwy sąd jest w stanie sprawę taką w sposób obiektywny i bezstronny rozpoznać. Nie chodzi tu więc tylko o odbiór rozstrzygania sprawy przez sąd właściwy przez którąkolwiek ze stron postępowania, choć odczucie to także powinno zostać uwzględnione przy dokonywaniu szerokiej oceny badania sprawy przez taki sąd.

Okoliczności takie w niniejszej sprawie wystąpiły i związane są one z osobą oskarżonego C. F. , który pełni funkcję prokuratora Prokuratury Okręgowej w C., z charakterem zarzucanego oskarżonym czynów – przestępstwa płatnej protekcji w zakresie spraw prowadzonych w Sądzie Rejonowym w C. , jak i świadkami, którzy w niniejszej sprawie mają zostać przesłuchani (przede wszystkim sędziami Sądu Rejonowego w C. i Sądu Okręgowego w C.). Nagromadzenie tych wszystkich okoliczności powoduje, że – niezależnie od obiektywizmu i fachowości sędziów, którzy mieliby w tej sprawie orzekać w sądzie właściwym i rzetelności prowadzonego z ich udziałem postępowania – postronny obserwator, a i same strony postępowania mogłyby mieć przeświadczenie, niezależnie od tego, czy uzasadnione rzeczywistymi przesłankami, iż postępowanie karne w tej sprawie

mogłoby nie być prowadzone w sposób obiektywny. Powyższe okoliczności są tego rodzaju, że niewystarczające byłoby, dla usunięcia ewentualnych wątpliwości, zastosowanie instytucji wyłączenia sędziego (art. 41 k.p.k.). Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga więc, aby sprawę tę rozpoznał sąd inny niż właściwy miejscowo Sąd Rejonowy w C..

Z uwagi na powyższe, mając przy tym na uwadze konieczność zachowania możliwości sprawnego przeprowadzenia postępowania karnego przez sąd wskazany przez Sąd Najwyższy, co wiązało się z wyborem sądu dobrze skomunikowanego z C., sprawę oskarżonych C. F. i T. B. przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..